

РЕШЕНИЕ

№ 15091

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1713** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на О. А. А. А., търсещ закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], адрес: С., [улица], РПЦ на ДАБ при МС, срещу Решение № 11868 от 14.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата до съда О. А. А. А., търсещ закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], е посочил, че издаденият административен акт е неправилен и незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Анализът на изложената в решението обстановка в С. е направен, въз основа на две справки, изготвени от отдел Международна дейност на ДАБ при МС, които са неактуални към момента на вземане на решението. Органът не е изследвал обстоятелството относно местоживеенето на жалбоподателя в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. Посочва се, че административният орган не е обсъдил всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното му положение или с държавата му по произход или с възможността да се ползвам от закрилата на друга държава. Позовава се на Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола към нея от 1967 г., които до голяма степен са включени в правото на ЕС посредством Квалификационната директива (2011/95/ЕС). Административният орган превратно тълкува и не съобразява предвижданията на Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 /

07, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година. В жалбата се цитират интернет източници.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адвокат С. Г., поддържат така подадената жалба. В хода по същество заявява, че в С. военните действия все още продължават и всеки ден има нови убийства на цивилни граждани. Иска жалбата да бъде уважена.

Ответникът – Председател на ДАБ, редовно уведомен, представлява се от служител с юридическо образование А. Г.. Иска от съда да отхвърли жалбата. Позовава се на решение по адм. дело № 11636/2024 г. и решение по адм. дело № 10324/2024 г. по описа на ВАС. Решението на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура – представлява се от прокурор Яни Костов, който моли жалбата да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че О. А. А. А., [дата на раждане] , търсец закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], е подал молба вх. № В – 13 – 818 от 23.07.2024г. за предоставяне на международна закрила в Регистрационно – приемателен център – [населено място] (РПЦ – [населено място], В.) до Държавната агенция за бежанците при МС

Попълнени са регистрационен лист (л. 53 от делото) и Евродак дактилоскопна карта (л. 50 от делото). Личните му данни са установени въз основа на представена лична карта (л. 33 от делото). Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България. Предоставена му е информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 44 – 47 от делото).

На 06.08.2024 г. с О. А. А. А., е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол с рег. № УП 6785 от 06.08.2024 г. В него О. заявява, че последно е живял в [населено място], обл. Р.. Учил до 11 клас. Сирийският гражданин заявява, че в С. се е занимавал със земеделие, като е отглеждал житни култури и маслини. Не е имал проблеми заради изповядваната от него религия в С.. Заявява, че няма роднини в Европа. Напуснал е С. нелегално на 12 юли 2024 г. през границата с Турция. Прескочил със стълба теленото ограждение, като е вървял пеша ден и половина и после с кола до С., където сам се предал в лагера. Спрямо него в С. не са отправяни лични заплахи и не му е оказвано насилие. Не е осъждан и не е отбил военната си служба. Напуснал С. заради войната и влошената обща обстановка там. В момента не би се завърнал в С., заради казармата, тъй като веднага ще го вземат.

В резултат от проведеното административно производство е постановено оспореното Решение № 11868 от 14.11.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не

са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът за закрила е напуснал С. единствено и само заради общото положение на несигурност в страната - в търсене на по – добър живот в Европа. Органът е приел, че от бежанската история е ясно, че конкретни действия на преследване срещу сирийския гражданин не са осъществени. Според органа, чужденецът не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си по произход, а е взел решение да напусне С. без видима причина възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права.

Прието е, че изложената от жалбоподателя бежанска история не води до извод, че са налице предпоставки да му се предостави статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Не се установяват причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. О. А. А. А. не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Не се установява да са нарушени основни права на жалбоподателя. Не се установява спрямо него да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост.

Според административния орган искането на О. А. А. А. в частта за предоставяне на статут на бежанец трябва да бъде отхвърлено като неоснователно. Търсещият международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Субектите на тежки посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Според мотивите на органа, О. А. А. А. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С..

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Органът е анализирал ситуацията от гледна точка на справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, както и във връзка с положението в района по местожителство на молителя, разгледана е и справка с вх. № ЦУ – 1850 / 27.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС.

В справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС е посочено, че сирийското правителство (режимът на Б. А.) контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а свързаното с

конфликта насилие е спорадично.

От справка с вх. № ЦУ – 1850 / 27.08.2024 г. става ясно, че Р. е първата провинция, която сирийското правителство губи напълно, а в края на декември 2013 г. организацията "Ислямска държава" (ИД) поема контрола над града. През 2017 г. провинцията преминава под контрола на Сирийските демократични сили (SDF). През декември 2019 г. руски войски се разполагат в Р. след споразумение със SDF, за да гарантират безопасността след напускането на американските сили.

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщените в хода на административното производство справки не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

В писмо рег. № М – 17215 от 16.10.2024 г. е дадено становище без възражение да бъде предоставена закрила в Република България на О. А. А. А., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е предоставено от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 32 от делото).

Дадено е мотивирано становище рег. № УП 6785 от 11.11.2024 г. от младши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – С., в което се предлага на жалбоподателя да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. (л. 22 от делото).

По административната преписка е приобщена справка с вх. № ЦУ – 1841 от 23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

По административната преписка е приобщена справка с вх. № ЦУ – 1850 от 27.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 10.12.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 18.12.2024 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят О. А. А. А., [дата на раждане] е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На О. А. А. А., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за О. А. А. А., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на О. А. А. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 11868 от 14.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС.

Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

О. А. А. А. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от О. А. А. А. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от О. А. А. А. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава и от проведеното интервю.

От жалбоподателя О. А. А. А. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място, съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на О. А. А. А. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто О. А. А. А. заявява следното: искам закрила тук, тъй като е най-близо до С., а в Турция не приемат бежанци като нас. (л. 38 от делото) О. дотук анализ сочи, че О. А. А. А. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от О. А. А. А. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на

реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност. Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя О. А. А. А.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за О. А. А. А. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № ЦУ-1841 / 23.08.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че всички големи градски зони, включително най-големите градове Д., Х., Х. и Х., са разположени в контролираната от правителството зона, като контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликт насилие е спорадично. Няма данни в област Р. да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

С оглед на информацията в справките, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от С. Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

По отношение на актуалната обстановка в С., съдът взе предвид данните от информацията в приложената по административната преписка справка и тези от представените в хода на съдебното производство Справка вх. № МД-02-159/14.03.2025 г. и Справка вх. № МД-02-160/14.03.2025 г. на Дирекция "Международна дейност" в ДАБ, като съобрази и данните от общодостъпни източници на информация за актуалното положение в страната след оттеглянето (свалянето) от власт на президента Б. А. през декември 2024 г.

От данните в медиите, в периодите преди и около изготвянето на справките в С. са били налице проблеми, свързани със сигурността. Това обаче е било по-изразено само в отделни области (провинции), докато в други ситуацията в последните години е била сравнително спокойна на фона на общото положение в страната. В Справка с вх. № МД-02-159/14.03.2025 г. са посочени данни, според които новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А.. Президентството обявява сформиранието на комисия от експерти, натоварена с изготвянето на конституционната декларация, регулираща преходната фаза в С.. Има и информация за проведената в Д. национална конференция за диалог, очертаваща пътя за новата С.. Посочено е и че в бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН от 7 март 2025г. било отразено, че по данни на Комисариата към 6 март 2025г. около 301 967 души са се завърнали в С. през съседни държави от началото на декември 2024г. насам, а по данни от 26 февруари 2025г. 885 294 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си. Клъстера за координация и управление на лагери показвал, че един милион вътрешно разселени лица, живеещи в лагери и обекти в С. С., възнамерявали да се завърнат в районите си на произход в рамките на една година, 600 000 от тях дори преди края на лятото.

Предвид информацията в справките и данните от други – общодостъпни, източници на информация, съдът приема, че като цяло е налице подобряване на общата обстановка в С.. Поемането на държавната власт в страната от нови субекти не променя положението в негативна насока, доколкото от данните става ясно, че смяната на властта не е довела до налагане или прилагане на смъртни наказания или екзекуции, или на изтезания, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилни лица поради безогледно насилие. Напротив, засега тенденциите за общото положение в С. са по скоро положителни и към днешна дата продължава да се работи активно за възстановяване на реда в страната. Според данните от последните седмици от общодостъпни информационни канали, тенденциите за подобряване на общото положение в С. се запазват. Налице са и данни за милиони сирийци, намиращи се извън страната си, които са изразили желание да се завърнат в родината си след свалянето от власт на Б. А..

На фона на гореизложеното, информацията в медийното пространство и данните в Справка вх. № МД-02-159/14.03.2025г. за въоръжени сблъсъци в крайбрежни райони на С. в началото на март 2025г. не могат да обосноват извод за наличие на цялата територия на тази държава на фактически обстоятелства, които да са основание за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в случая. Общото положение в С. е по скоро обнадеждаващо що се отнася до обстановката със сигурността в повечето области на страната и спазването на правата на човека на фона на положението в С. до 8 декември 2024г., когато се стигна до смяната на властта там. От така установеното в справките на ДАБ и от общодостъпната информация от други източници, става ясно, че дори да се приеме, че е налице въоръжен конфликт в С., то същият явно, на първо място, не е повсеместен и освен това – не е насочен пряко към мирните граждани на тази страна. Съответно, не може да се счита, че със самото си присъствие в населено място, различно от родното му село или от мястото, в което е живял преди отпътуването, жалбоподателят ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие, породено от въоръжения конфликт. Макар обстановката в части от страната по произход на оспорвания да остава сложна и опасна, то не са налице ситуации, в които конфликтът понастоящем да е достигнал нива, при които съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства. Видно от изложеното по време на проведеното жалбоподателя интервю, той е нямал взаимоотношения с армията и полицията, и не е извършвал политическа или друга особена дейност. Следователно не може да се

направи извода, че личното и общественото му положение предполагат същият да е в рискова група, чиято дейност да я постави в неблагоприятна позиция на фона на общата обстановка в С. и на фона на спорадичните проблеми със сигурността там. По смисъла на т. 39 от решение на съда в Л., за да се предостави хуманитарен статут на молителя, следва безогледното насилие в С. да е изключително, каквото то не се установява да е от данните от приложените справки на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ и от другите източници на информация.

Наред с това от приложената по делото справка вх. № МД-02-160 от 14.03.2025 г. става ясно, че на 09.12.2024 г. администрацията за военни операции на сирийските опозиционни сили е обявила амнистия за всички военни, приети на служба в сирийските въоръжени сили при режима на Б. А., както и е обявено че животът на войниците ще бъде в безопасност и не бива да бъдат нападани. В приложението Telegram коалицията свалила от власт президента Б. А. е обявила амнистия не само за военнослужещите, но и за наборниците и резервистите в С..

Приетите по делото справки (с рег. МД – 02 – 150 / 14.03.2025 г. и рег. МД – 02 – 160 от дата 14.03.2025 г.) са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището“ (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“ (2023 г.)

Посочените справки са приети в открито съдебно заседание от дата 08.04.2025 г. Справките се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочените по – горе справки не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на провинция Р. не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в провинция Р. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични

заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за О. А. А. А. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя О. А. А. А. се явява Р.. Вече беше посочено, че липсват данни в провинция Р. да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за О. А. А. А. съществува реална опасност. Основният мотив за О. А. А. А. е икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на О. А. А. А., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място в област Р., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя О. А. А. А. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на О. А. А. А. за предоставяне

на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 11868 от 14.11.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. А. А. А., търсец закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 11868 от 14.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.